

a vztahuje se i na pozemky již dříve přidělené, dále ustanovení § 31 náhr. zák., podle něhož pouhým přidělem dostává se přidělci nemovitosti, takže nabytí přiděleného pozemku uskutečňuje se pravoplatným konečným přidělovým rozhodnutím státního pozemkového úřadu a není zapotřebí ani vkladu do knih ani hmotného odevzdání pozemku, tak že tu nemají místo ustanovení §§ 431, 440 a 444 obč. zák. (rozh. 7862, 7960 a plenární usnesení č. 12916 sb. n. s., srovnej též rozh. 6014 sb. n. s.). Nižší soudy posuzovaly sporný případ jen s hlediska občanského zákona a nikoliv s hlediska pozemkové reformy, jejíž zvláštní povaha a účel má v zápětí, že nelze použití ustanovení občanského zákona, pokud tomuto účelu překážejí. Poněvadž následkem jednostranného právního stanoviska nižších soudů nebyly provedeny o tvrzeních žaloby důkazy, ač správnost jejich kromě odstavce prvního žaloby byla žalovaným popřena, je řízení kusé. K tomu budiž podotknuto, že odvolávati se na důvěru v knihy veřejné nemá podle toho, co bylo nahoře řečeno, v tomto případě místa a že podle § 23 přidělového zákona jest státní pozemkový úřad povolán, aby hájil ohledně přiděleného majetku zájmy pozemkové reformy a jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen zakročiti všude, kde pokládá zájmy ty za porušeny, takže je aktivní legitimace žalující strany v tomto sporu odůvodněna (rozh. 5851 a 8254 sb. n. s.).

Čís. 14708.

K zajištění peněžitých pohledávek může býti povolena i úschova zabavených svršků podle § 259 ex. ř. jakož i příkázání zabavené pohledávky k vybrání, toto však s dodatkem, že příkázání pohledávky (výživného) dosud nesplatné stane se účinným teprve její splatností.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1935, R II 500/35.)

P r v ý s o u d povolil k vydobytí již splatných dávek výživného vymáhající strany exekuci zabavením, uschováním a prodejem svršků jakož i zabavením a příkázáním mzdy povinného s obmezením podle zák. č. 314/20 sb. z. a n., návrh na povolení zajišťovací exekuce k vydobytí budoucně dospívajících částek týmiž exekučními prostředky zamítl. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl i v této části exekučnímu návrhu. **D ů v o d y:** Podle § 6 zák. č. 4/31 platného již v době navrhované a povolené exekuce jest povolit zajišťovací exekuci k zajištění dávek splatných v jednom roce, jakmile se zahájí proti dlužníku exekuce k vydobytí některé dospělé pohledávky, takže lze návrh na exekuci zajišťovací spojit hned s prvním návrhem exekučním, aniž je třeba osvědčiti, že by se jinak dobytí dávek zmařilo nebo značně ztížilo.

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolacímu rekursu tak, že povolil k zajištění vymáhaného nároku exekuci zabavením a uschováním svršků a zabavením a příkázáním k vybrání dvou třetin mzdy povinného; příkázání pro výživné dosud nesplatné pod podmínkou, že se stane účinným teprve jeho splatností.

D ů v o d y :

Podle ustanovení § 374 první odstavec ex. ř. mohou k zajištění peněžitých pohledávek býti povoleny toliko exekuční prostředky tam výčetmo uvedené. Jiných exekučních prostředků k zajištění peněžitých pohledávek zákon nepřipouští (srov. sb. n. s. 3833, 10827). Při tom se zabavením svršků může býti povoleno i jejich uschování ve smyslu § 259 ex. ř., neboť i toto slouží k účelům zajištění. (Viz nař. min. sprav. z 3. prosince 1897 čís. 25801, čís. 44 Věstníku min. sprav., Neumannův komentář a Hora: Soustava exekučního práva § 57 str. 284). Neprávem proto rekursní soud k zajištění vymáhané pohledávky výživného, o niž tu jde, povolil exekuci mimo zabavením a uschováním svršků též jejich prodejem. Pokud pak jde o povolení zajišťovací exekuce příkázáním zabavené pohledávky k vybrání, není ustanovení § 374 ex. ř. na závadu povolení exekuce k zajištění výživného příkázáním zabavené pohledávky k vybrání, avšak jen s obmezením v dodatku nálezu shora uvedeným, poněvadž se takto příkázání to pro dosud nesplatné splátky výživného nepovoluje.

Čís. 14709.

Pensijnímu pojištění nepodléhá číšník, jenž vykonával úkony ranního číšníka, jinak s výjimkou jednoho dne v týdnu zastával výhradně službu číšníka obsluhujícího.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1935, Rv II 479/35.)

Manžel žalobkyně Karel H. vykonával úkony ranního číšníka (t. zv. »Frühstücksrechner«), záležející v tom, že od 7. hodin ráno do 12. hodin poledne zastával službu jak číšníka obsluhujícího, tak i číšníka účtujícího, odpoledne a večer zastával výhradně jen službu číšníka obsluhujícího a jen jednou týdně zastupoval odpoledne i večer Rudolfa P-e, který byl v podniku ustanoven vrchním číšníkem (účtujícím číšníkem). Poněvadž nebyl žalovaným přihlášen k pensijnímu pojištění, ač podle tvrzení žalobkyně pensijnímu pojištění podléhal, domáhá se tato na žalovaném (jeho dědicích) placení renty ve výši, která by jí příslušela proti pensijnímu ústavu, kdyby byl její manžel řádně a včas k pojištění přihlášen. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pokud jde o otázku, zda Karel H. podléhal povinnému pensijnímu pojištění, platily v době jeho zaměstnání tyto zákony: Zákon ze dne 16. října 1906 čís. 1/07 ř. z., zákon ze dne 5. února 1920 čís. 89/20 sb. z. a n. a zákon ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. Podle prvního zákona (čís. 1/07 ř. z.) Karel H. nebyl by podléhal pensijnímu pojištění ani tehdy, kdyby zastával službu účtujícího číšníka. Není třeba se obíratí otázkou, zda Karel H. podléhal povinnému pensijnímu pojištění s hlediska zákona čís. 26/29 sb. z. a n., neboť i kdyby jeho pojistná povinnost byla založena teprve tímto zákonem,